

BESTSELER
BOOK

HANA

ŠRÁMKOVÁ

**NETUŠILA SOM,
ŽE MA L'ÚBI**

HANA

ŠRÁMKOVÁ

**NETUŠILA SOM,
ŽE MA L'ÚBI**

NETUŠILA SOM, ŽE MA LÚBI

ISBN: 978-80-89821-59-4

*To horúce leto roku 1993 jedenásťročnú Dianu navždy zmenilo.
A až oveľa neskôr pochopila, že aj v mene ušľachtilých citov sú ľudia
schopní páchať zlé skutky.*

1. kapitola

„Zabudla si desiatu!“

Vybehla som z kuchyne do priestranej chodby, no videla už len jej siluetu za sklom na vchodových dverách. O pár sekúnd zmizla pod schodíkom vedúcim k nášmu domu.

„Kristína, sakra!“

Ovanul ma závan chladného ranného vzduchu. Teplomer ukazoval iba dvanásť stupňov, no jagavo modrá obloha už teraz jasne dokazovala, že nás aj dnes čaká horúce letné počasie.

Kristína už bola pri bráničke. Ľahké šaty na ramienka sa jej vlnili okolo štíhlych nôh a občas zaplieskali o kovovú kľučku.

Keď som dvere otvorila, zarazená pri nej zastala a zamračila sa pri pohľade na moje bosé nohy a hrčkový župan, ktorý som si po sprche napochytrala obliekla.

„Desiata!“ Zdvihla som plastový box nad hlavu, okolo ktorej mi povievali neupravené červenkasté vlasy a zabodla do nej spýtavý pohľad. V jeho vnútri zahrkotalo jablko a sušené slivky, ktoré milovala. Obložený sendvič tie údery trochu stlmil, no ja som ich rozoznala tak či tak. Veď som jej tú desiatu pripravovala.

Kristína len ledabolo mykla plec om a kľučku stisla prstami.

„Netreba, mami. V bufete si kúpim bagetu. Alebo si zjždeme do mesta na fastfood.“

„To svinstvo jest' nebudeš!“

Iba prevrátila oči a spokojná vykročila krížom cez cestu k zastávke MHD. Otrčila mi pritom svoj odhalený chrbát a vystupujúce lopatky. Musela jej byť takto zrána príšerná zima. No priznala by to?

Sandále jej veselo zaklopkali po asfalte, zatiaľ čo len pár metrov od jej lýtok ledva pribrzdil čierny Opel. Ustrnula som s boxom pri srdci a skoro vyskočila z kože.

„Kristína!“

Nič.

Ani len pohľad mojím či šoférovým smerom. Ani náznak ospravedlnenia.

Moja devätnásťročná dcéra si ladne dokráčala na zastávku, a pár sekúnd na to vošla do červeného trolejbusu linky číslo 256, ktorý ju zavezie až takmer k univerzite.

Niekedy by mi zakývala.

Poslala vzdušný bozk.

Alebo by sa aspoň pomyslène mojím smerom usmiala.

Teraz ju priveľmi zaujímal ten nevyrastený „mladaš“ z Javorovej, ktorý jej v trolejbuse držal miesto. Bozkávali sa už tak naozaj? Preboha, možno aj spolu spali?

Zachvela som sa, lebo mi v tom mizernom starom župane naozaj bola zima. Chvíľu som tam ešte postávala a sledovala zadné okná ušpineného trolejbusu. Sekunda, dve, tri, štyri a už aj zahýnal za roh na konci našej ulice, kde mi celkom zmizol z dohľadu. A Kristína s tým trkvasom zmizli spolu s ním.

Fajn.

Prehltla som vzlyk. Čo iné mi ostávalo? A s boxom sa vrátila späť do teplej kuchyne, presýtenej vôňou silnej zrnkovej kávy. Bola som sprostá, že som ju aj naďalej pila presne takú, ako ma naučil on. Surovo silnú, málo sladkú, bez kvapky mlieka.

Hodila som box na barový pult a vyskočila na vysokú stoličku z bielej kože.

Tri dni voľna.

Tri dni bez mojej milovanej práce. Riaditeľ ústavu súdnej medicíny mi to prikázal minulý mesiac po zistení, že doktorka Richterová nedovolenkovala presne 411 dní.

Bože, ako to ale zvládnem?

Vôňa kávy čochvíľa pomíne a ostane tu len zápach hliny z kvetov a prachu, ktorý som súrne potrebovala utrieť v celom tom poondiatom veľkom dome.

Zato v pitevni bol pach stále ten istý, opojný a nikdy neustávajúci.

Chýbal mi už teraz, hoci som dvere na súdnej patológii zavrela sotva pred pár hodinami.

Ešte teraz cítim brnenie v prstoch pravej ruky.

Na chladnej dlažbe za výdatného šumu ventilácie som včera stála pridlho, takmer päť hodín. Pitva mi dala zabrať a stálo ma všetko úsilie urobiť už len odpreparovanie škár od podkožia. Ako neprestúpiť celú hrúbku dermis? Pri tej mase podkožného tuky? Statný päťdesiatnik nebol ani zďaleka hora svalov, ale kopa prerastených tukových obručí okolo každej končatiny, bokov, zadku i pása.

Kto sa vedome takto vyžerie?

Ani Gusto sa nečudoval, že som disektor pri oddeľovaní vrstiev brušnej steny ledva udržala. Šok prišiel pri prerušení rebier. Mŕtvy mal totiž oba laloky pravej strany pľúc prešpikované nádormi. Kam až tá sviňa zašla? Do pečene? Do kostí? Bol to tuhý fajčiar, jeho pažerák mi to jasne naznačil. Ale aj tak... Tie pľúca boli ako stvorené do medicínskej príručky nezvyčajných úkazov.

Rakovina ale nebola pravá príčina smrti obézneho muža predomnou.

Bol to zásah tvrdým predmetom do spánkovej kosti nad ľavým uchom. Hm... Vrah zrejme netušil, akú službu tomu chudákovi preukázal. Rakovina by ho s najväčšou pravdepodobnosťou do pár týždňov rozožrala ako rešeto.

Lenže to bolo včera, dnešok bol dnešok.

Vzdychla som a sťažka si bradu oprela o pravú dlaň. Súrne som potrebovala vidieť a cítiť istotu, ktorú mi ponúkali nerezové pitevné stoly, reflektory nad hlavou, pílky, kliešte, dláta a hlavne studené mŕtve telá.

Bože.

Napokon som zdrapla Kristínin plastový box a s vervou ho otvorila. Nikdy som tie sušené somariny nemala rada. Vykúkali na mňa z bieleho dna zvláštne poskrúcané a bez nejakej identifikovateľnej vône. Čo už. Nemala som silu pripraviť si čokoľvek iné a šunkovo tuniakový sendvič bol výsostne proti

môjmu zámeru schudnúť do novembra aspoň päť kíľ.

Všetko som v priebehu piatich minút zhltna ako delikatesu. Potom som si oblizla prsty, skontrolovala mailovú schránku, či mi náhodou z laboratória neprišli výsledky z toxikológie prípadu z pondelka a vyčerpaná sa odšuchtala do spálne.

Prežijem jedine tak, že tie dni prespím. Ako medved! Kristína príde podvečer a pobudne doma sotva pol hodinu. Prezlečie sa, opláchne si tvár, urobí ľahký mejkap a vyrazí do univerzitného klubu s tým svojím trolejbusovým pajacom. Povie, že už jedla a na večeru nič nepotrebuje. Pre koho mám teda variť? Ja si postačím so šalátom. Bol v chladničke už od stredy, hádam ešte dnes vydrží a nespôsobí mi perforáciu hrubého čreva pri jeho náhlom vyprázdňovaní. S myšlienkou na škaredý obsah brušnej dutiny zavraždeného päťdesiatnika so stovkou kíľ nadbytočného tuku som napokon privrela oči.

Lenže spánok nie a nie prísť. Doriti, slnko začalo už od pol deviatej pražiť ešte aj cez látkové vertikálne žalúzie, mala som pocit, že moja nová posteľ, ktorá nahradila tú, v ktorej som roky spávala s Vilom, priam horí. Odkopla som z nôh paplón a prekročiac zbytočný župan na koberci nahá vykročila k jej izbe.

Tie príšerné plagáty.

Zohydili stenu, ktorú sme predminulé leto obe krvopotne premaľovali z ružovej znovu na bielu. S totálnym nepochopením som hľadela na tváre mladých hercov z akéhosi seriálu. Nemala som páru, čo Kristína pozeráva. Priveľa času, aj toho po pracovnej dobe, som trávila v pitevni.

Preto VRAJ odišiel. Jednoducho mu začal prekážať chlad mojich rúk a zápach mŕtvol, ktoré vraj cítil už aj v mojich vlasoch.

Sviniar.

Výhovorka ako lusk.

Na tú mladú kaderníčku, ktorú si narazil, akosi pozabudol. Pochválil sa ňou až potom, ako sa jej v kabáte začalo rysovať tehotenské brucho. To bolo pred štyrmi mesiacmi. Chrapúň. Klamal mi o nej takmer tri roky!

Ale možno som naozaj smrdela...

Mrkla som do jej veľkého zrkadla. Stálo pri francúzskom okne vedúcom na malú terasu, kde mala Kristína slnečník a ležadlo. Plavky, v ktorých sa v sobotu opaľovala, nechala v guľičke zrolované pod jeho nohami. Akési bikiny či čo. Malé trojuholníčky, ktoré jej drobné prsia zakryli len tak-tak. Cmukla som jazykom a priložila si dlane na hroty svojich prs. Neboli o nič väčšie ako dcérine, zato gravitácia sa s nimi už nepekne zahrávala. Ani zďaleka nemali tvar a pevnosť tých jej.

Bože...

Čo ak ma opustil pre toto?

Rebrá mi trčali spod kože, akoby som ich v nej mala vytetované. Brucho som mala pekne ploché, no boky širšie a stehná pretkané celulitídou. Nezachránil ma ani fakt, že o štrnásť mesiacov už budem štyridsiatnička. Chcelo by to poriadne zabráť v posilňovni. Alebo si urobiť zopár kôl dole ulicou.

Dočerta, nohy som mala od nepamäti do x, vek to ešte znásobil. Akurát chodidlá, tie ušli. Drobné palce, dokonalá manikúra, na svojich chodidlách som lipla.

A čo tvár?

Zdvihla som obočie a zaškúlila na rad štyroch vrások na čele, ktoré sa hromadili priamo nad nosom. Okolo zelených očí som zatiaľ mala len vejáriky spôsobené smiechom, tie boli dovolené a dosiaľ ma netrápili tak, ako tie dve hlboké ryhy pri úzkych perách.

Tak fajn.

Obhliadka vykonaná.

Pohodila som hlavou a spokojná sledovala, ako sa mi husté červenkasté kučery roztancovali okolo bledej tváre. Toto bola moja zbraň! To bolo ono, Di...

Ako to vravela Laura z labáku? Vraj sa za mnou otáčajú všetci chlapi z ústavu súdneho lekárstva. Najviac Peter zo sérohematologického laboratória. Zakaždým, ako vojdem do zurčania ich prístrojov, sa jeho postava vzpriami od mikroskopu a úsmev sa mu rozleje po vcelku prítážlivej tvári.

„Prečo sa naňho aspoň neusmeješ?“

Akoby som ju počula. Pohládila som si pravý bok, na ktorom som mala jazvu po páde na mopede spred troch rokov. Chirurg na pohotovosti to zašil mizerne, krivoľaká jazva si našla svoju vlastnú cestičku, ktorá bola aj po rokoch riadne škaredá.

„Možno preto, že som vydatá? Že mám dospelú dcéru? Štyridsiatku na krku?“

„No a čo má byť? A si rozvedená. A nemáš štyridsať, Di, ale len niečo vyše 38. A ujdeš – ak si na sebe dáš záležať a ten mizerný plášť a rozťahané džínsy vymeniš za nejaké fajn šaty. Porozmýšľaj o tom.“

„Neviem, ako sa dá pitvať mŕtvolu v šatách, Laura.“

„Odbiehaš od témy ako vždy. Pozri... Bože, pozri naňho, aký je zlatý. Kriste, dám celú výplatu za to, že má postavu vyrysovanú do najmenšieho detailu. Je skvelý. Vlastne úžasný! Nechápem, prečo stále zíza na teba, ale ak to už tak má byť, prežijem to... Len sa naňho usmej a choď s ním niekam na kávu, Di!“

„Si trápna. Ber si ho, ak chceš!“

Zasmiala som sa pri spomienke, ktorá bola spred pár mesiacov a stále čerstvú, pretože sa opakovala v rovnakom znení takmer každý druhý týždeň.

A čo ak...

Nie! Nie! Rázne som pokrútila hlavou. Ibaže potom som sa nad tým znovu zamyslela a povedala si, prečo nie.

Žiadne obruče. Nijaká hĺbka. Žiadne sladké reči. Len sex. Nemohlo by to byť takto? Nepristal by na to? Zacmukala som a štipla sa do líc, pretože som automaticky tam dole pocítila jemné chvenie. Sex som nemala už roky. Bože, naozaj tak dlho? Cítila som, ako sa červenám a hryziem si do jazyka.

Naozaj. Boli to roky. Vilo odišiel a s ním aj pach sexuálneho splynutia, ktoré sme si raz za týždeň dopriali. Ten skrat, čo sme urobili potom, nerátam.

Štyri mesiace po jeho odchode som dokonca vysadila antikoncepciu, ktorá bola moja vernou spoločníčkou v kabelke

predlhý čas. Vlastne od momentu, ako prišla na svet Kristína.

Nemohla som dopustiť, aby ma znovu niečo prekvapilo tak nepripravenú, ako to bolo vtedy, keď som nemala ani dvadsať a s hrdosťou som sa pýšila titulom študentka medicíny.

Vila som registrovala už skôr, no tak naozaj sa s ním poznala asi tri týždne.

Už ako štvrták sa vedel obracať a začal praxovať v nejakej počítačovej firme. Dosiaľ neviem, v ktorej presne. Pobláznil ma tým, aký bol sebestačný. Vzal ma na prvé, i druhé rande a potom koncom štvrtého ročníka ma jednoducho oprel vo vstupnom vchode vežiaka, v ktorom býval s rodičmi. Nestihli sme ani vyjsť hore, hoci vraj boli rodičia mimo a ich byt celkom prázdny. Vtedy som to asi vzala prí rýchlo, vlastne obaja, vrhli sme sa do vzťahu bezhlavo a priam šialene. Po lete som nastúpila do Brna na vysnívanú medicínu. A on do toho Brna dokvitol za mnou. To bolo nádherné!

Študovala som medicínu a ľudské telo som mala prebádané od korieňov vlasov po posledný článok veľkého palca na nohe. No nikdy, nikdy by mi nenapadlo, že ma ten mizerák oplodní tak rýchlo.

S plačom som po pôrode na rok štúdium prerušila. Myslela som si, že sa bez možnosti vráť sa v ľudskom tele a v skriptách zbláznim!

Po roku prevzal starostlivosť o Tinu do svojich rúk on, spolu so svojou mamou. Preto som ho vždy obdivovala a za celé tie roky naňho nepovedala jediné krivé slovo. Vlastne to súdne lekárstvo vyštudoval spolu so mnou. Tina bola úžasné dieťa a on trpezlivý manžel.

Ibaže potom sa niečo zmenilo a cestu mu skrížila tá kadernička.

A začal mu prekážať pach z pitevne, ktorý sa mi vryl rokmi do kože, do vlasov i nechťov.

Venovala som si posledný škodoradostný úsmev, capla sa po mocnom pravom stehne, upravila strapce na zelenej deke, ktorú si Kristína prehadzovala cez posteľ a zavrela som na jej izbe dvere.

Hádam nezistí, že som tu bola.

Hádam tu po mne neostal ten môj pach...

Zasmiala som sa vlastnému vtipu a vrátila sa späť do spálne. Možno zaspím teraz. Spokojná, že je moje telo ako tak v poriadku. Že nemám vybočený palec na nohe, spadnuté kolená, mľandravé stehná, ovisnuté brucho, prsia bez tvaru.

Sotva som sa prstami dotkla paplóna stočeného pri záhlaví postele, keď hrobové ticho v dome preťal vysoký kvílivý zvuk.

Mobil.

Firemný!

Jeho hlasná melódia sa mi pomaly ale isto vkladala do mozgu, a neskutočne mi zdvihla adrenalín.

Volajú mi z pitevne? Možno Gusto? Sám riaditeľ? Chcú ma ihneď späť? Chvalabohu!

Odrazu som znovu šťastná a maximálne vyrovnaná pozrela na vysvietený displej.

Súkromné číslo, nič viac. Okej, riaditeľ sa možno chcel zatajiť.

„Prosím?“

Nádych, výdych. A nato štuknutie diktafónu alebo magnetofónového prehrávača. Alebo také niečo.

„Diana Richterová.“

Žiadna otázka. Strohé monotónne konštatovanie skreslené modulátorom hlasu, ktorý si dotýčny pripevnil na mobil či pevnú linku.

Prečo?

„Možno áno,“ napodiv hravo som odpovedala.

„Nájdete ju tristošesťdesiat metrov od južného vstupu do poľa.“

Posadila som sa a prikryla si studené stehná paplónom v pásikavej obliečke.

„Koho? Od južného vstupu do poľa? Akého poľa? Kto ste? Prečo mi voláte?“

Pokračoval. Bez nádychu. Bez akéhokoľvek iného mimovoľného zvuku...

„Mladá beloška, vek okolo dvadsať, tmavé vlasy, pigmentová škrvna na pravom líci. Zrejme milovala soláriá.“

Zachechtal sa – ak to bol muž... Prístroj zapípal a potom zachrapčal. A ja som razom vyskočila z postele a akosi automaticky vykukla z okna von. Čo ak bol dotčný niekde pred domom?

Očami som sledovala okolie a takmer nedýchala. Namýšľala som si to? Šibalo mi? Čo za debil mi to volal? A čo to rozprával?

„Nerozumiem vám. Kto, dočerta, ste? Asi je to omyl!“

„Nijaký omyl, pani doktorka.“

Odrazu som pri okne zbledla a pocítila jemné chvenie v celom tele. Nik za ním nebol. Náš predný pozemok bol, až na pár vtákov vrťajúcich sa v suchej tráve, prázdny. Moje čierne auto stálo pred garážou a lesklo sa v pražiacom slnku ako zamrznutý potok.

Párkrát som žmurkla, lebo ma slnko oslepovalo a potom sa od neho odvrátila.

Nazval ma pani doktorkou.

Povedal mi doktorka!

Zachvela som sa od zimy aj zvláštneho nepokoja. Čo ak... Čo ak bol v dome... Čo ak bol naozaj niekde celkom blízko.

Prudko som vydýchla, čo zrejme zaregistroval, lebo ma okato napodobnil.

„Kto, dofrasa, ste?“

„Nejde o to, kto som, ale čo hovorím.“

Nahá som sa vyrútila zo spálne na studenú bielu chodbu, kde ma chlad z mramorovej dlažby zaštípal až k lýtkam.

Nič. Bola prázdna a tichá.

Odtiahla som si mobil od ucha a na moment zapochoybovala, že mi skutočne niekto volá. Neblúznila som?

Nie! Bol tam! Z aparátu sa ozýval jeho rýchly, strach naháňajúci dych.

Preboha!

Koľko? Koľko ho potrebujem udržať na linke, aby mi na polícii z mobilu vytiahli nejaké údaje? Pár sekúnd, minútu? Dočerta, toto ale nebol film! Toto bolo naozaj! Niekto sa mi telefonicky vyhrážal

a ja som nevedela, ako s tým naložiť.

Chlapík, ak to bol muž, pokračoval. Bez citu či pohnutia, naozaj ako nejaká blbá páska.

„Je v poli. Päť kilometrov za Králikmi. Ešte relatívne čerstvá, voňavá. Háďaj, doktorka, v akom poli. A háďaj aj to, čo ťa tam čaká.“

„V akom poli, dočerta? Čo ma akože čaká? O čom to, doboha, točíte?“

Retrospektíva v mojej hlave. Ako blesk z čistého neba. Až mnou hrklo a ja som prikovaná ostala stáť za dverami do kuchyne. Nahá a uzímená.

Dokaličená beloška v kukuričnom poli nad našim domom. Prašná cestička, ktorú sme si cez neho urobili, na tom mieste nasiaknutá jej krvou. Je to možné? Prečo to znovu vidím? Kristepane!

Odrazu mi v hlave zahučalo a zatmelo sa mi pred očami. Z tej spomienky, z toho, že je možno naozaj tu. A vidí ma. Popása sa pohľadom na mojich gravitáciou narušených prsiach. Možno pri tom dokonca onanuje. A tára pritom čosi o tajomstve v poli kdesi za Králikmi.

Mizerák všivavý!

„V kukuričnom.“

To bolo posledné, čo v mobile zaznelo. Potom prístroj cvakol a ten svinár sa z linky porúčal.

Zvrieskla som do ticha nášho zbytočne veľkého domu a s úžasom pozrela na čierny displej.

Kto to bol?

Čo do mňa chcel?

A čo to akože hovoril?

Oprela som sa o stenu a pozerala na prázdne miesto v protokole prijatých hovorov vo firemnej Nokii.

Niečo bolo v poli. Za Králikmi. Ona... Mladá žena.

Aká? Čo tam robila?

Pokúšala som sa nepočúvať zvuky vo svojej hlave, ktoré poznali odpovede a snažili sa mi ich povedať.

Nie! Odháňala som ich preč, akoby ma páľili. Nie! Nie, to predsa nejde. Nemôže! Nejde to!

Nieko si zo mňa zjavne vystrelil. Áno, bol to len žart. Zvrátený a hnusný, veď presne takí dnes ľudia sú.

Nepočúvaj tie hlasy vo svojej hlave, Diana! Nepočúvaj ich.

Neskoro!

Obraz skrvavenej ženy v kukuričnom poli, ktorý sa mi naveky vryl do mozgu pred zhruba dvadsiatimi šiestimi rokmi, bol späť.

2. kapitola

Bolo to na sklonku leta roku 1993. Kukurica už dosiahla svoju maximálnu, takmer trojmetrovú výšku, klasy dozreli, kde – tu z nich opadlo vysušené šúpolie, ktoré praskalo pod nohami. Zrná sa v čoraz väčšom množstve kopili pod hrubými stonkami: ak by sa dali zjesť surové, s partiou ich vyzobkáme do poslednej odrobinky.

Včera som z družstevnej výsevy vzala štyri klasy, toľko som dokázala schovať za pás nohavíc. Otec doma potom zo mňa takmer vytrieskal dušu. Vraj nemieni ísť do basy kvôli štyrom mizerným kukuriciam. Fakt do basy? Za toto? Vysmiala som ho, za čo som dostala ďalšiu nakladačku, tentoraz remeňom.

Aj tak ma to nebolelo.

Toho leta bolo slnko neúprosne a páliło pekelné na celý juh dole pri Dunaji. V auguste nezapršalo. Zem prahla po daždi a pole nad naším pozemkom po žatve.

Presne tak tomu bolo aj dnes. Obloha bola blankytne modrá a slnko jedna veľká ohnivá guľa. Okolité les i kukuričné klasy sa len mierne vlnili v sotva badateľnom vánku a v tom teple vyslovene kapali. Kto neprížmuril oči, mal pocit, že mu ich bodavé slnečné lúče vypália. Hore nad kopcami sa k nebu vzniesol krdel' čiernych vrán, ktorý hlasno zaškríkal.

Západ slnka bol od nás vzdialený ešte dobrých sedem hodín. Večer bol ďaleko. Aj šanca, že na nás rodičia zavolajú. Šťastní, že ešte majú tých pár dní do začiatku školského roka pokoj, nás domov zaháňali v čase, kedy si deň podával ruku s večerom a slnko konečne zoslablo.

Mohlo byť tak pol tretej, keď sme ho našli.

Vlastne ju.

Ako to mohlo byť ďaleko od nášho utajeného vstupu do kukurice? Dvesto metrov? Klasy nás zakrývali až po hlavu a veru

veľa práce s nami nemali. Ja som zatiaľ veľmi nevyrástla a môj brat bol len také škvrňa. Vlastne ufnukaný sopľavý fagan, ktorý pri pohľade na jej zvyšky pod našimi nohami zavreštal, akoby ho drali z kože.

Hrubé byle sa rýchlo kmitali, keď odtiaľ krížom utekal, kašlúc na našu tajnú, vychodenú cestičku. Bola som si istá, že takto poslepiačky domov trafi až na zotmení. Bolo mi to však jedno. Ja som neušla. Nekričala som.

Dokonca som sa ani nezachvela.

Naopak.

Užasnutá som sa dívala na nahé ženské telo predom mnou.

Ani sa nepohlo.

Bodaj by...

Bolo dogabané ako ementál s tými najväčšími dierami.

Celú jeho bielobu prekryli kúsky kože previsajúce z dorezaných končatín a hrude až k prašnej zemi. Predlaktia a stehná ženy hyzdili dlhé rezné rany široké aj tri centimetre. Krv v nich pomaly zaschýnala, už sa nerinula von ako gejzír. No stále ju bolo vo vzduchu cítiť tak silno a pre mňa opojne, akoby tú ženu dostali len teraz.

Krv určite prýštila z rán von nejaký ten čas a potom vsiakla do zeme. Krvou páchla aj tá, nasala som tú vôňu do nozdier a hlasno vzdychla.

Po chvíľke som na ňu znovu pozrela. Na útlu tmavovlásku s veľkými kruhmi v ovisnutých ušných lalôčikoch. Tie jediné to prežili bez ujmy. Inak bola žena znetvorená tak, že ju možno nespozná ani vlastná mama.

Dobiedená tvár bola vyvrátená k oblohe. Líca mala oškreté, čelo prerazené, nad ním strhnuté vlasy. Fascinovaná som očami skĺzla nižšie.

Z jej prs som identifikovala len tmavé bradavky, inak bol hrudný kôš na nerozoznanie. Jeho stredom sa tiahla hlboká rana, z ktorej na silné slnko vykúkali odhalené rebrá. Siahala až k ohanbiu, ktoré bolo zarastené ako otcova hrud'. Čierne a kučeravé. Povedala by

som, že je nedotknuté. Až na modrinu o čosi nižšie sa mi nezdalo, že by sa v ňom niekto špáral nožíkom, ako to bolo na ostatných častiach chudého ženského tela.

Nebála som sa, ako môj brat. Túžila som celý ten výjav preštudovať, rozobrať, vypitvať...

Normálne sa mi podlomili kolená a ja som padla na zem poznačenú krvou mladej dievčiny, ktorú zjavne ktosi brutálne zavraždil v družstevnom kukuričnom poli nad našim domom.

V to popoludnie som pochopila, že som iná.

Sedela som pri jej nohách ešte asi dobrú hodinu a nasávala som všetko, čo mi ten obraz ponúkal.

Až potom som bola schopná postaviť sa a zamieriť k vchodu do kukurice. Na moment sa mi zazdalo, že tam nie som sama. Teda iba ja a tá fascinujúca mŕtva žena. Že je tam s nami ešte ktosi, ukrývajúci sa za klasmi. Nezažiarili medzi nimi oči?

Nie. Bolo to asi len zdanie. Bola som hladná a smädná a slnko na mňa pridlho neúprosne páľilo.

Navela som vyšla z poľa na lúku vedúcu k nášmu domu. Brat sa objavil krátko na to z jeho druhého konca, červený v tvári a s očami ako cibuľa.

Rumádzgal tak veľmi a nehanebne infantilne, až som mala chuť vraziť mu jednu do nosa. Decko!

Prešlo ešte niekoľko dlhých minút, kým pred poľom zastalo policajné auto a čierna sanitka. Naložili to, o čom sa mi ešte dlho potom snívalo, a ufujazdili s tým ktovie kam.

Vtedy sa všetko zmenilo...

Zbavili sa ma pomerne jednoducho. Otec zavelil, že pôjdem na internát a mama neprotestovala. Nebolo to ani tak pre tú mŕtvu ženu a kukuričné pole, ktoré poškrvrnené kohosi krvou hneď na to kompletne zožali.

Skutočným spúšťačom bol ten fagan môj brat.

Dva mesiace po beštiálnej vražde v kukurici padol na dosku v kôlni a klince, ktoré z nej vytrčali mu vytrhli kus mäsa pod

pravým kolenom. Bola som pri ňom. Celkom nevinne. Padol na ňu predsa sám. No kto mi to uverí?

Jačal ako najatý a dlaňou si prikrýval to pulzujúce miesto, z ktorého mu vytekala krv na tenisku.

Dávala som sa naň prinajmenšom ako na vedro pistácievej zmrzliny.

Potom som k tej jeho nohe natiahla prsty, odstrčila mu z rany skrvavenú dlaň a pre všetkých ostatných okrem mňa urobila niečo nepochopiteľné.

Strčila som mu do otvorenej rany ukazovák a hlasno zavzdychala.

Pomenovanie čudáčka mi v tom okamihu asi prischlo naveky.